

Podniesione zarzuty

- Niedokonanie wystarczającej oceny rzeczywistego używania znaku towarowego i znaczenia dla oceny istnienia złej wiary;
- Błędna wykładnia dowodów mających znaczenie dla zaniechania używania;
- Nieuwzględnienie zaniechania używania przez właściciela i znaczenia dla oceny istnienia złej wiary.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2023 r. – DZ Bank/SRB**(Sprawa T-477/23)**

(2023/C 338/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: DZ Bank AG Deutsche Zentral-Genossenschaftsbank, Frankfurt am Main (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: H. Berger, M. Weber i D. Schoo, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wspólnej decyzji ustalającej minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych z dnia 6 kwietnia 2023 r., dokument RC/JD/2022/22;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym, w przypadku gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym ze względu na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu sporu, skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że wspólna decyzja nie istnieje w obrocie prawnym;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga opiera się na pięciu zarzutach.

1. Zarzut pierwszy: Wspólna decyzja narusza art. 81 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014⁽¹⁾ w związku z art. 3 rozporządzenia nr 1⁽²⁾, gdyż nie została sporządzona w wybranym przez skarżącą niemieckim języku urzędowym.
2. Zarzut drugi: Wspólna decyzja narusza art. 12d ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 i art. 296 ust. 2 TFUE, gdyż nie zawiera ona pełnego oraz wystarczająco szczegółowego i konkretnego uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci: Wspólna decyzja narusza art. 12d ust. 3 akapit 4 w związku z art. 27 ust. 7 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 806/2014, gdyż ustalono w niej minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych jako obejmujący zobowiązania związane z udzielonymi pożyczkami.
4. Zarzut czwarty: Wspólna decyzja narusza art. 12c ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 806/2014, gdyż ustalono w niej minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych jako obejmujący zobowiązania związane z udzielonymi pożyczkami oraz stwierdzono, że minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, w zakresie w jakim został on zwiększony wskutek błędnego włączenia zobowiązań związanych z udzielonymi pożyczkami, musi być spełniony przez instrumenty podporządkowane.

5. Zarzut piąty: Tytułem ewentualnym: art. 12d ust. 3 akapit 4 w związku z art. 27 ust. 7 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 806/2014 i art. 12c ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 naruszają normy prawa wyższego rzędu (art. 16, 17, 20 i 52 karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽³⁾) co najmniej w zakresie, w jakim zezwalają one na włączenie, przy ustalaniu minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, do łącznych zobowiązań obejmujących fundusze własne również zobowiązań związanych z udzielonymi pożyczkami.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014 L 225, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385/58).

⁽³⁾ Dz.U. 2012, C 326, s. 391.

Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2023 r.– Plahotniuc/Rada

(Sprawa T-480/23)

(2023/C 338/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vladimir Gheorghe Plahotniuc (Chisinau, Mołdawia) (przedstawiciel: J. Pobjoy, Barrister-at-Law)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2023/1047 z dnia 30 maja 2023 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2023/891 w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami destabilizującymi Republikę Mołdawii⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ona strony skarżącej oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2023/1045 z dnia 30 maja 2023 r. wykonującego rozporządzenie (UE) 2023/888 w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami destabilizującymi Republikę Mołdawii⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ono strony skarżącej;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistych błędów w ocenie polegających na uznaniu, że istniała wystarczająco solidna podstawa faktyczna do stwierdzenia, że kryteria umieszczenia strony skarżącej w wykazie na podstawie art. 1 zaskarżonej decyzji i art. 2 zaskarżonego rozporządzenia zostały spełnione.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia praw przysługujących stronie skarżącej na podstawie art. 6 w związku z art. 2 i 3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2023/1047 z dnia 30 maja 2023 r. zmieniająca decyzję (WPZiB) 2023/891 w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami destabilizującymi Republikę Mołdawii (Dz.U. 2023 L140I, s. 9).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2023/1045 z dnia 30 maja 2023 r. wykonujące rozporządzenie (UE) 2023/888 w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami destabilizującymi Republikę Mołdawii (Dz.U. 2023 L 140I, s. 1).